

Celebració de les noces d'or sacerdotals

El diumenge 29 de setembre, tindrà lloc la celebració de l'Eucaristia i un concert a la Catedral Nova a les 19.30 hores. Serà l'ocasió per trobar-nos, felicitar al Sr. Bisbe i pregar per ell.

Natural de Cullera (València), nasqué el 28/9/1939 i va ser ordenat prevere el 21 de setembre de l'any 1963. Nomenat bisbe de Menorca l'any 2001, va prendre possessió el 21/9/2008 de la diòcesi de Lleida.

Amb molt de goig i agraïment al Senyor celebrem les noces d'or de l'ordenació sacerdotal del nostre bisbe Joan Piris i Frígola i els cinc anys de bisbe de Lleida. Amb motiu d'aquest aniversari, el dissabte 21 de setembre, el Sr. Bisbe ha concelebrat l'Eucaristia amb el papa Francisc a la Capella de la Casa Santa Marta de Roma. Sabem que ha estat un moment molt profund e intens per al nostre pastor.

Mariano Alcalá Pérez i els mercedaris

El 1936, va ser realment martiritzada tota la província de la Mercè d'Aragó. Desmantellades les florents cases de formació, cremats santuaris seculars, despulats arxius i biblioteques de monuments literaris, acumulats dia a dia durant gairebé vuit segles, assassinats religiosos i col·laboradors laics absolutament apolítics.

El 13 d'octubre en seran beatificats dinou, encapçalats pel que havia estat general de l'Orde, fra Mariano Alcalá Pérez. Tots aquests religiosos havien tingut una relació entranyable amb Lleida. Aquí havien nascut, o havien rebut la formació, o havien estat ordenats, o havien exercit el seu ministeri en l'església del carrer Sant Antoni, a la seva escola, a la presó. Un d'ells, ell pare Manuel Sancho Aguilar, fou assidu concursant als certàmens de l'Acadèmia Mariana, considerat pels diaris com el millor escriptor de contes en llengua castellana del moment, teòleg, catequista, místic... Gran pèrdua!

La causa a nivell diocesà va ser portada des del bisbat de Lleida; els dinou són, doncs, màrtirs lleidatans.

El 21 de juliol va ser profanada l'església. Els religiosos es van refugiar

en cases d'amics. Només un es va salvar. Tres d'ells, a la presó es van donar a treballar amb els empresonats, consolant, confortant. En la nit del 19 al 20 d'agost van ser afusellats amb altres setanta, al cementiri, mentre cantaven cants a la Mare de Déu. Al pare Tomàs Carbonell, superior provincial, a les escales de la catedral el van matar disparant-li per l'esquena. A un altre, Enrique Morante, li van tirar un ronsal al coll i el van portar arrossegant fins a l'estació de la Renfe, on va ser rematat. I així, d'una manera o altra, van ser tots martiritzats.

Tots podien haver evitat la mort, però aspiraven al martiri. Van morir perquè van voler. I van morir perdonant.

AJUDANT A VIURE

L'homilia no és lo principal

Comentaven l'altre dia unes persones que se'ls hi feia molt costa amunt anar a segons quines Misses perquè —deien— has d'escoltar coses que no hi ha qui les pugui aguantar... i, de vegades, valdria més que no prediqués-siu.

No és la primera vegada que sento coses així i potser tindran raó i tots haurem de revisar la nostra participació a l'Eucaristia, també els qui la presidim, per tal de no condicionar-la negativament. Tanmateix, quan celebrem l'Eucaristia, seria bo per a tothom (i necessari) considerar que no només hi anem a participar a una reunió fraterna recordant l'amor de Jesús, aprenent les lliçons que trobem en els textos bíblics que es proclamen i que el qui predica vol explicar-nos animant-nos a fer-los vida.

L'Eucaristia és més, és «memorial», actualització sacramental de l'esdeveniment mateix de la Pasqua (mort i resurrecció de Crist). Allò veritablement important és la presència personal del Ressuscitat i la possibilitat de participar (eficaçment) del seu Cos entregat i de la seva Sang vessada unint-nos també nosaltres a aquest sacrifici i al seu dinamisme («Feu això que és el meu memorial»), i oferint amb Ell les nostres vides a Déu.

«La comunitat cristiana no afegeix res sinó que es pren tan seriosament l'ofrena sacrificial de Crist al Pare que la fa seva i s'hi incorpora també juntament amb Ell per a la salvació del món. La nostra vida sencera, amb les seves alegries i fatigues, es va convertint així en matèria de l'Eucaristia» (J. Aldazábal).

De l'Eucaristia neix el nou poble de Déu que viu en comunitats ben identificades, que travessen la història reunides al voltant del Cos de Crist i tota la vida dels seguidors de Jesús en queda implicada, la personal i la comunitària.

A més, hauríem de tornar-nos una mica més contemplatius i sentir també la necessitat de l'adoració freqüent de Jesús en el sagrament de l'Eucaristia, amb fe respectuosa i plena d'amor, amb dignitat i profunditat. Aquesta experiència ens dóna l'oportunitat de percebre la «seva mirada» (Sant Joan M. Vianney) dirigida a cadascú de nosaltres i la crida personal com la que va dirigir a Simó i Andreu, a Jaume i Joan, a Natanael quan era sota la figuera, o a Mateu a la taula dels impostos... Ell no es cansa de cridar-nos.

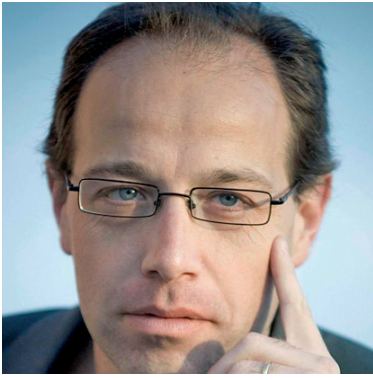
Déu faci que aquest gran tresor del que fruïm cada Diumenge (el Dia que Déu va ressuscitar Jesús d'entre els morts) no quedi «condicionat» per res ni per ningú.

Us recordo que a l'Església de Sant Pere, ben al centre de la ciutat de Lleida, hi ha cada dia l'Adoració Diürna i tenim oportunitat de retirar-nos a pregar una estona en silenci.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

FRANCESC TORRALBA

El pensament de Francesc

El filòsof i teòleg Francesc Torralba no coneixia Jorge Mario Bergoglio abans de ser escollit bisbe de Roma. Aviat, però, el va fascinar «el seu estil i, encara més, els seus missatges». «El papa Francesc té la capacitat de suscitar simpaties en persones espiritualment allunyades de l'Església i això es deu al seu llenguatge, tant verbal com gestual», afegeix.

Com pensa el papa Bergoglio?

Formalment és clar, nítid, ple d'imatges i de figures que permeten un accés universal, de tal manera que es fa intel·ligible a persones molt diferents. És el pensament d'un pastor de l'Església que té com a font d'inspiració l'Evangelí, amb una forta empremta social.

Com el retrataria?

Hi ha unes constants que formen part d'allò que podem anomenar *el nucli dur* de les seves aportacions. Defensa una cultura de la inclusió, crítica amb vehemència la indiferència enfront del sofriment i dels mals d'aquest món, denuncia els estralls que causa la globalització del neoliberalisme, subratlla el valor de la trobada interpersonal, intercultural i interreligiosa, i presenta la imatge d'un Déu d'amor sempre obert al perdó.

Com serà el seu pontificat?

Sempre és arriscat referir-se al futur. És versemblant creure que serà un papa reformista, amb voluntat de convertir l'Església en la casa de tots i de recuperar la credibilitat que ha perdut per causa de molts escàndols. Francesc entén que la coherència és el fonament de l'autoritat moral i, per això, fa una crida a la coherència a tot el poble de Déu, des dels pastors fins als laics.

Oscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

Crist en la paràbola del fill pròdig (2)

El cristià es fa ara la pregunta: quin lloc ocupa aquí el Crist? La paràbola només parla del pare. Manca la cristologia en aquesta paràbola? Sant Agustí va provar de veure cristologia en el passatge que diu que el pare va abraçar el fill (15,20). «El braç del Pare és el Fill», diu. I s'hauria pogut referir a sant Ireneu, que ja havia escrit que el Fill i l'Esperit són els dos braços del Pare. «El braç del Pare és el Fill» quan ens posa el braç damunt les espatlles «com un jou suau»; això no és cap pes que ens carregui, sinó un do de l'amor que ens porta i ens converteix en fills.

Grelot observa que en la paràbola Jesús justifica la seva bondat enfront dels pecadors, la seva acollida dels pecadors, amb la conducta del pare de la paràbola. Així, Jesús, «amb la seva mateixa conducta, esdevé revelació del qui ell anomenava Pare seu».

El context històric de la paràbola fa veure que aquí hi ha una cristologia implícita. La seva passió i resurrecció encara reforcen aquest aspecte: «Déu va donar prova de l'amor que ens té, perquè Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors» (Rm 5,8).

Jesús no pot entrar dins el marc de la narració de la paràbola, perquè ell ja viu en la identificació del Pare del cel, la seva conducta es refereix a la del Pare. Efectivament, en aquesta paràbola, Jesús justifica la seva conducta, que ell atribueix a la del Pare i s'hi identifica. D'aquesta manera, precisament en la figura del Pare al centre de la paràbola, hi ha el Crist com a realització concreta de l'obrar patern.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Servir la comida por amor

—«Una de las señoras de la Cofradía de la Caridad que se han unido para asistir, espiritual y corporalmente, a los enfermos pobres preparará los alimentos y se los llevará.

- Los saludará, cuando llegue, con alegría y caridad, y acomodará la mesita sobre la cama.
- Hará lavar las manos al enfermo y rezará el *Benedictus*.
- Invitará caritativamente al enfermo a comer.
- Todo ello con mucho cariño, como si se tratase de su propio hijo, o mejor dicho, de Dios, que considere como "hecho a sí mismo el bien que se les hace a los pobres".
- Le dirá algunas palabras sobre nuestro Señor, con el propósito de alegrarle si lo encuentra muy desolado.
- Luego, por la tarde, volverá a llevarles la cena con el mismo orden.»

Hasta aquí el original autógrafo del año 1617, del archivo municipal de Chatillon, diócesis de Lyon, a nombre de las *Sirvientas de los Pobres o de la Caridad*, publicado en la biografía de san Vicente de Paúl, «que organizó lo organizable a favor de los necesitados» y fundó cuatro agrupaciones, tanto masculinas como femeninas, que continúan hoy en todo el mundo, empezando por Santa Luisa de Marillac.

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

La violència i l'avarícia

Per Gaudí, la violència i l'avarícia són els pecats bàsics de la societat catalana de l'època, dels obrers i de la burgesia, respectivament, i així els ha volgut representar a la portalada del Roser, tocant a la façana del Naixement, en el claustre de la Sagrada Família. Allí, la protecció de la Mare de Déu guarda un home, un anarquista, temptat de tirar una bomba Orsini —la mateixa que es va fer servir en l'atemptat del Liceu (1893)—, i vetlla alhora perquè una dona de la bona societat barcelonina no caigui en la temptació de la cobdícia, representada per una bossa de diners.

Gaudí, com Maragall, és un home implicat en la seva època i es mostra preocupat per les dimensions que pot prendre el conflicte social i les conseqüències nefastes que pot assolir. L'humanisme cristià i la incipient doctrina Social de l'Església són el rerefons del seu pensament. En especial l'encíclica de Lleó XIII *Rerum Novarum* (1893).

Gaudí col·loca les obres de bé (o de misericòrdia) a les set portes de la façana de la Glòria, al costat dels sagraments, per tal d'indicar el camí: la unió amb Déu (sagraments) i l'amor als altres (obres de misericòrdia).

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 23. □ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Esd 1,1-6 / SI 125 / Lc 8,16-18]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.
- 24. ■ Dimarts** (□ Barcelona, St. Feliu i Terrassa) [Esd 6,7-8.12b.14-20 / SI 121 / Lc 8,19-21]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat); sant Gerard o Grau, bisbe.
- 25. ■ Dimecres** [Esd 9,5-9 / SI: Tb 13,2.4.6.7.8 / Lc 9,1-6]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus).
- 26. ■ Dijous** [Ag 1,1-8 / SI 149 / Lc 9,7-9]. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics; sant Nil, abat.
- 27. □ Divendres** [Ag 2,1b-10 / SI 42 / Lc 9,18-22]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633).
- 28. ■ Dissabte** [Za 2,1-5.10-11a / SI: Jr 31,10.11-12ab.13 / Lc 9,43b-45]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); beat Francesc Castelló i Aleu, mr.
- 29. ■ † Diumenge vinent**, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Am 6,1a.4-7 / SI 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16,19-31]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

DIUMENGE XXV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.»
El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

▶ Salm responsorial (112)

R. *Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.*

Servents del Senyor, lloeu-lo, / lloeu el nom del Senyor. / Si-gui beneït el nom del Senyor, / ara i per tots els segles. R.
El Senyor és excels, als ulls de tots els pobles, / la seva glòria s'eleva més enllà del cel. / Qui és com el Senyor, el nostre Déu? / Té molt amunt el seu tron, / i des d'allí s'inclina / per veure el cel i la terra. R.

Aixeca de la pols el desvalgut, / treu el pobre de la cendra, / per asseure'l entre els poderosos, / els poderosos del seu poble. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súpliques i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestat. Pregar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoni sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,1-13) (Versió breu: Lc 16,10-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «L'home que és fidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que exprimís al pobre, despojáis a los miserables, diciendo:
«¿Cuándo pasará la luna nueva, para vender el trigo, y el sábado, para ofrecer el grano?»

Disminuís la medida, aumentáis el precio, usáis balanzas con trampa, compráis por dinero al pobre, al mísero por un par de sandalias, vendiendo hasta el salvado del trigo.

Jura el Señor por la gloria de Jacob que no olvidará jamás vuestras acciones.

▶ Salmo responsorial (112)

R. *Alabad al Señor, que alza al pobre.*

Alabad, siervos del Señor, / alabad el nombre del Señor. / Bendito sea el nombre del Señor, / ahora y por siempre. R.
El Señor se eleva sobre todos los pueblos, / su gloria sobre los cielos. / ¿Quién como el Señor, Dios nuestro, / que se eleva en su trono / y se abaja para mirar / al cielo y a la tierra? R.

Levanta del polvo al desvalido, / alza de la basura al pobre, / para sentarlo con los príncipes, / los príncipes de su pueblo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 2,1-8)

Querido hermano:

Te ruego, lo primero de todo, que hagáis oraciones, plegarias, súplicas, acciones de gracias por todos los hombres, por los reyes y por todos los que ocupan cargos, para que podamos llevar una vida tranquila y apacible, con toda piedad y decoro. Eso es bueno y grato ante los ojos de nuestro Salvador, Dios, que quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad. Pues Dios es uno, y uno solo es el mediador entre Dios y los hombres, el hombre Cristo Jesús, que se entregó en rescate por todos: este es el testimonio en el tiempo apropiado: para él estoy puesto como anunciador y apóstol —digo la verdad, no miento—, maestro de los gentiles en fe y verdad. Quiero que sean los hombres los que recen en cualquier lugar, alzando las manos limpias de ira y divisiones.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13) (Versión breve: Lc 16,10-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que es de fiar en lo menudo también en lo importante es de fiar; el que no es honrado en lo menudo tampoco en lo importante es honrado.

Si no fuisteis de fiar en el injusto dinero, ¿quién os confiará lo que vale de veras? Si no fuisteis de fiar en lo ajeno, ¿lo vuestro, quién os lo dará?

Ningún siervo puede servir a dos amos: porque o bien aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero.»

Faç de Crist, del retaule *La Santa Cena*, procedent de l'antiga Cartoixa de Caldecristo (Museu de la Catedral de Sogorb)

▶) aquesta imatge parla

COMENTARI

Servir Déu o bé l'economia

Per bé o per mal, vivim en un món dominat per l'economia i els seus interessos, que sovint no són els interessos de Déu ni els del bé comú de la població. «Guardeu-vos de l'ambició de posseir riqueses», o bé «ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té», són indicacions de Jesús que ja hem anat sentint. La paràbola que llegim avui abunda en la mateixa prevenció de Jesús enfront dels diners.

Jesús, amb una bona dosi d'ironia, ens presenta el cas d'un administrador malversador que, un cop descobert, aprofita la seva situació i les seves relacions per garantir-se una posició i una

renda sense haver de començar a treballar. Ha estafat el seu amo i continua estafant-lo mentre es prepara una jubilació daurada.

I Jesús el lloa per la seva sagacitat. Una sagacitat que és comuna entre els fills de les tenebres, que són els homes i les dones immersos en els interessos econòmics d'aquest món. A continuació de la paràbola, Jesús ens parla de fidelitat. De l'experiència es treu que qui és capaç de ser fidel en les petites coses de cada dia també ho és en les de més gruix. Se sobreentén que qui no és capaç de ser fidel en les coses de cada dia, menys ho serà en les de més volada. Li va passar a l'administrador de la paràbola, que, en l'administració diària, va ser infidel al seu amo i, per tant, mereix el rebuig de tots.

També a nosaltres ens pot passar que, no essent fidels a Jesús en les petites coses de cada dia i de la nostra relació amb els parents i companys, no serem pas fidels quan l'evangeli ens demani esforços poc habituals.

Tot acaba amb una clara disjuntiva: o som fidels a Déu o als interessos de l'economia. No es poden aconseguir dos contraris, ja que els interessos de Déu no s'adiuen amb els interessos personals o corporatius que duem tan endins del nostre cor.

Jesús ens posa entre l'espasa i la paret, i cadascun de nosaltres s'hi ha d'examinar, com també hem d'examinar els nostres grups, parròquies i moviments.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

XI. Cal viure la fe

ANY DE LA FE 2013

Crec en la resurrecció de la carn. Estem culminant el credo, la professió de la nostra fe en Déu Pare, Fill i Esperit Sant, i en la seva acció creadora, salvadora i santificadora. El nostre cos pertany a l'essència de la persona humana, redimida per Crist.

En crear el món i els homes, Déu veié que tot era bo, de debò. El nostre cos ha estat temple de l'Esperit Sant. Hem menjat el Cos i la Sang de Crist. «Si l'Esperit del qui va ressuscitar Jesús d'entre els morts habita en vosaltres, el qui va ressuscitar Jesucrist d'entre els morts vivificarà també els vostres cossos mortals per mitjà del seu Esperit que habita en vosaltres» (Rm 8,11).

Creure en la resurrecció dels morts sempre ha estat, des del principi, un element essencial de la fe cristiana. Deia Tertul·lià: «És una convicció dels cristians la resurrecció dels morts; aquesta creença ens fa viure». «Cal, en efecte, que aquest cos corruptible es revesteixi d'incorruptibilitat, que aquest cos mortal es revesteixi d'immortalitat» (1Co 15,35-37).

El respecte al propi cos i al dels altres és conseqüència de la nostra fe. Atendre els aspectes materials dels germans necessitats és conseqüència de la nostra fe. Conrear les qualitats humanes, també corporals, és conseqüència de la nostra fe. Posar tota la nostra persona, cos i ànima, al servei de Déu i els germans és conseqüència de la nostra fe. És ja viure com a resuscitats.

«El cos és per al Senyor, i el Senyor per al cos. Déu va ressuscitar el Senyor, i també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. No sabeu que els vostres cossos són membres del Crist? (...). No sou vostres (...). Glorifiqueu Déu, doncs, en el vostre cos.»

Mn. J.R. Ezquerria

Camí de Sant Jaume

Un grup d'alumnes del Col·legi Episcopal vam realitzar una etapa del camí de Sant Jaume començant des de Sàrria fins arribar a Santiago de Compos-

tel·la. Vam dur a terme aquest trajecte de gairebé 120 km entre els dies 16 i 23 de juliol. Vam poder visitar moltes ciutats

i pobles gallecs i el temps ens va acompanyar en tot moment. Des de Sàrria, passant per Portomarín, Palas de Rei, Arzúa, Monte do Gozo i arribant finalment a Santiago de Compostel·la, vam gaudir de paisatges molt bonics i durant el camí, vam poder conèixer persones de llocs molt diferents del món.

Ha estat una experiència molt enriquidora, que ens ha ensenyat els valors de la solidaritat, companyonia, unitat de grup i sobretot, d'esforç i de lluita per a poder complir els nostres objectius. Ens sentim tots molt orgullosos i desitgem repetir una experiència com aquesta. Agraïm el Senyor i a l'apòstol Sant Jaume aquesta oportunitat de creixement integral.

Laia Monturiol

Joves de Lleida a Taizé

La setmana ha estat intensa. Hem pogut veure d'aprop la vida en comunitat dels monjos, hem reflexionat, pregat i compartit tot el que hem desco-

Tots convidats!

Dijous 26 de setembre, a les 19.30 h, a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana) tindrà lloc

l'Enviament dels Agents de Pastoral

a càrrec del Sr. Bisbe

Com cada curs ja ha començat la celebració de l'Eucaristia a la Capella de l'IREL, cada dimecres a les 18.30 h.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a dissabte de 10 a 12 h de juliol fins a setembre

• Diumenge, 22 de setembre:

—11 h, Eucaristia al Centre Penitenciari de Ponent.
—20 h, Eucaristia a la parròquia de la Mercè.

• Dijous, 26 de setembre:

—19.30 h, enviament dels Agents de Pastoral a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).

• Dissabte, 28 de setembre:

—20 h, Eucaristia a la parròquia del Santíssim Salvador.

• Diumenge, 29 de setembre:

—12.30 h, Confirmacions a la parròquia de la Mercè.
—19 h, Eucaristia i concert, noces d'or sacerdotals del Sr. Bisbe, Catedral Nova.

bert a Taizé. Tot el que hem viscut ens ha unit molt com a grup als joves de Lleida que hi hem participat, i a més a més hem pogut descobrir molta gent d'altres llocs, gràcies als quals també hem canviat interiorment i ens hem enriquit.

Gràcies a Taizé, ara, aquests 15 joves cristians ens disposem a moure'ns en tots els sentits, i estem preparats. Som-hi!

Anna H. Sabaté

AYUDANDO A VIVIR

La homilía no es lo principal

Comentaban el otro día unas personas que se les hacía muy cuesta arriba ir a ciertas Misas porque —decían— tienes que escuchar cosas que no hay quien las aguante... y, a veces, sería mejor que no predicaran.

No es la primera vez que oigo cosas así y puede que tengan razón y todos tendremos que revisar nuestra participación en la Eucaristía para no condicionarla negativamente —también los que la presidimos—. Sin embargo, cuando celebramos la Eucaristía, sería bueno para todos (y necesario) considerar que no sólo vamos a participar en una reunión fraterna recordando el amor de Jesús, aprendiendo las lecciones que encontramos en los textos bíblicos que se proclaman y que el que predica quiere explicarnos animándonos a hacerlos vida.

La Eucaristía es más, es «memorial», actualización sacramental del acontecimiento mismo de la Pascua (muerte y resurrección de Cristo). Lo verdaderamente importante es la presencia personal del

Resucitado y la posibilidad de participar (eficazmente) de su Cuerpo entregado y de su Sangre derramada, uniéndonos también nosotros a este sacrificio y a su dinamismo («Haced esto en memoria mía»), y ofreciendo con Él nuestras vidas a Dios.

«La comunidad cristiana no añade nada sino que se toma tan en serio la ofrenda sacrificial de Cristo al Padre que la hace suya y se incorpora también junto con Él para la salvación del mundo. Nuestra vida entera, con sus alegrías y fatigas, se va convirtiendo así en materia de la Eucaristía» (J. Aldazábal).

De la Eucaristía nace el nuevo pueblo de Dios que vive en comunidades bien identificadas, que atraviesan la historia reunidas alrededor del Cuerpo de Cristo y toda la vida de los seguidores de Jesús queda implicada, la personal y la comunitaria.

Además, deberíamos volvernos un poco más contemplativos y sentir también la necesidad de la adoración frecuente de Jesús en la Eucaristía, con

fe respetuosa y llena de amor, con dignidad y profundidad. Esta experiencia nos da la oportunidad de percibir «su mirada» (San Juan M.^o Vianney) dirigida a cada uno de nosotros y su llamada personal, como la que dirigió a Simón y Andrés, a Santiago y Juan, a Natanael cuando estaba bajo la higuera, o a Mateo en la mesa de los impuestos... Él no se cansa de llamarnos.

Dios nos ayude a hacer que este gran tesoro del que disfrutamos cada domingo (el Día que Dios resucitó a Jesús de entre los muertos) no quede «condicionado» por nada ni por nadie.

Os recuerdo que en la Iglesia de San Pedro, en el mismo centro de la ciudad de Lleida, de lunes a viernes, hay la Adoración Diurna y sería una buena cosa retirarnos a orar allí cada día un rato en silencio.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† Joan Piris
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737